

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμῶν, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἡμετέρας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνεγνώσμα ζήριτον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατρίτ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἑλλίων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζου τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀυγούστου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 39

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ἐπὶ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
— Ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς θεωρεῖ
ὀπείθονους γι' ἁμαρτήματα, ποὺ ἄλλοι
μᾶς ἀναγκάζου νὰ κάνουμε. Ὑπεύθυ-
νοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἀναγκάζου.

— Ναι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει
νὰ γινόμεστε κακοί. Τί φοβερό, νὰ γίνε-
ται κανεὶς κακὸς σὺν τὸν Σάμπο! Αὐτὴ θὰ
ἦταν ἡ μεγαλύτερη δυστυχία!

Ἡ Κάσσου κοίταξε τὸν Τόμ
μὲ ἐκπληξή, σὺν νὰ πέρασε
μιά καινούργια σκέψη ἀπὸ τὸ
νοῦ τῆς. Ἔστερα, ἀναστενά-
ζοντας βαθιά, φώναξε :

— Ἀχ, ὁ Θεὸς ἄς μᾶς βοη-
θήσει. Ἐχεις δίκιο!

Κι' ἐκρούσε τὸ κεφάλι τῆς
μέσα στὰ γόνατά τῆς κι' ἄρ-
χιζε τὰ κλάμματα. Ὁ Τόμ
τότε τῆς εἶπε μὲ οδυρμένη
φωνή :

— Διαβάστε μου σὰς παρα-
καλῶ κάτι ἀπὸ τὴν Ἀγία
Γραφή. Εἶναι μέσα στὴν τσέ-
πη τοῦ σακκακιουῦ μου. Μοῦ
τὴ δίνετε ;

Ἡ Κάσσου ὑπάκουσε κι' ὁ
Τόμ τῆς ἔδειξε τὴν ἀφήγησιν
τῆς σταύρωσης. Ὄταν ἔφτα-
σε στὴ φράση : « Πάτερ, ἄφες
αὐτοῖς, ὅτι γὰρ οὐκ οἶδον τί ποι-
οῦσι », ἡ Κάσσου ἄρτισε τὸ βί-
βλιο νὰ τῆς πέσει ἀπὸ τὰ χέ-
ρια καὶ κρύβοντας πάλι τὸ πρόσωπό τῆς
στὰ χέρια τῆς, ἔξωπασε σὲ λιγμούς. Ὁ
Τόμ ἔκλαιγε κι' αὐτός.

— Ἄς μπορούσαμε νὰ υπομένουμε θ-
λοι ἔπως κι' αὐτός. Αὐτός εἶπε σὲ λίγο ὁ Τόμ.
Αὐτός δὲν πίστεψε ὅτι ὁ Θεὸς ἦταν ἑ-
χθρὸς του, ἐπειδὴ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέ-
ρει.

— Μὰ γιατί τότε μᾶς φέρνει στὴν ἀ-
νάγκη νὰ γινόμεστε κακοί; ρώτησε ἡ
Κάσσου.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι μὲ τὴ θέληση

μποροῦμε νὰ μὴν ὑποχωρήσουμε, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Τόμ.

— Θὰ τὸ ἴδουμε αὐτὸ, εἶπε ἡ Κά-
σου. Ἀῤριο θὰ ξαναρχίσουν πάλι καὶ στὸ
τέλος θὰ σ' ἀναγκάσουν νὰ λυγίσεις. Τὸ
ἴδιο θὰ γίνεῖ καὶ μὲ τὴν καίμενη τὴν
Ἐμμελίνα. Ὄταν ἦμου νέα, ἀγαποῦ-
σα τὸ Θεὸ καὶ προσευχόμενον σ' αὐτόν,

« Ὄταν ἔφτασε στὴ φράση Πάτερ ἄφες αὐτοῖς... »
(Σελ. 457, στ. α')

ἔπως κάνει τώρα κι' ἡ Ἐμμελίνα. Ἀπὸ
τότε ἔμωσ ποὺ μοῦ πήραν τὰ παιδιὰ
μου, μοῦ φαίνεται πὺς μὲ κυνηγοῦνε
κακὰ πνεύματα, καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ τὸ
Λεγκρή, νὰ τοῦ ἀνταποδώσω ἕλο τὸ κακὸ
ποὺ μοῦχει κάμει! Θὰ τὸν σκοτώσω μὲ
τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, κι' ὅστερα ἄς γί-
νει ὅ,τι θέλει!

Σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Μπορῶ νὰ κάμω ἀκόμη τίποτα
γιὰ σένα; Θέλεις λίγο νερὸ ;

Ὁ Τόμ ἤπιε πάλι διψασμένος κι' ὅ-

στερα τῆς εἶπε, κοιτάζοντάς τη μὲ συμ-
πόνια :

— Πηγαίνετε σ' αὐτόν, ποὺ δίνει τὸ
νερὸ τῆς ζωῆς.

— Μὰ ποῦ εἶναι; ρώτησε ἡ Κάσσου.
Ποῦ εἶναι; Ὄταν ἦμου μικρὴ, μοῦδει-
χναν μιὰ εἰκόνα καὶ μοῦλεγαν : Νὰ ὁ
Θεός. Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει
λοιπὸν στὸν κόσμον τίποτ' ἄλλο-ἐκτὸς ἁ-
μαρτία; Εἴμαστε χαμένοι γιὰ πάντα!

Ὁ Τόμ βέλησε νὰ τῆς πεῖ κάτι, ἀλ-
λὰ ἐκείνη τὸν ἐμπόδισε :

— Μὴ μιλάς πολὺ, δυστυ-
χησμένη, γιατί δὲν μπορεῖς.
Προσπάθησε νὰ κοιμηθεῖς.
Θὰ σοῦ κάμει καλὸ.

Τοῦ ἄφισε τὴ μποτιλλία μὲ
τὸ νερὸ πλάι στὴ στρωμνὴ
του, κι' ἔφυγε.

Πρῶτ' πρῶτ', ὁ Λεγκρή πή-
γε νὰ ἴδῃ τὸν Τόμ.

— Τὸ λοιπὸν, ἀγόρι μου,
πῶς πάνε τὰ κέφια; τὸν ρώ-
τησε χαχανίζοντας. Σοῦθα-
ναν καλὸ οἱ ξουλιές; Σοῦ πέ-
ρασε τώρα ἡ θρησκοληψία
σου ;

Ὁ Τόμ μιλά.

— Τσακίσου, σήκω ἀπά-
νω, κτήνος! φώναξε τότε ὁ
Λεγκρή, δίνοντάς του μιὰ
κλωτσιὰ.

Γιὰ τὸν Τόμ, ποὺ τὸ κορ-
μί του ἦταν κατασκοτωμένο,
δὲν ἦταν εὐκολὴ δουλειὰ νὰ
σηκωθεί. Προσπάθησε ὡστό-

σο νὰ τὸ κάνῃ, ἐνὸς ὁ ἀφέντης του τὸν
περίπαζε γι' αὐτὴ τὴν προσπάθειά του.

— Τώρα, γονάτισε καὶ ζήτησε συγ-
γνώμη γιὰ τίς ἀνοησίες ποὺ ἔκανες χθές.

Ὁ Τόμ ἔμεινε ἀκίνητος.

— Γονάτισε, παλιόσκυλο! φώναξε ὁ
Λεγκρή, χτυπώντας τον μὲ τὸ μαστί-
γιό του.

— Δὲ μπορῶ, Μάσσα. Ἐκαμα ὅ,τι
νόμιζα δίκαιο, καὶ ἂν μοῦ ξανατύχαινε
καὶ τώρα, τὸ ἴδιο θὰ ξανάκανα. Δὲ
μπορῶ νὰ βλάψω κανέναν, ἔπειτα κι' ἂν

με διατάζει. Όταν σκοτώνετε το σώμα μου, Μάσσα, τί άλλο θα μπορούσατε να μου κάνατε; Με αγοράσατε, θα είμαι σκλάβος σας πιστός, θα σας δουλεύω όσο έχω καιρό κι' όσο βαστούν τα χέρια μου. Την ψυχή μου όμως δεν την δίνω σε κανένα. Η ψυχή μου ανήκει στον Κύριο και θα υπακούω στις εντολές του, έστω κι' αν αυτό πρόκειται να μου στοιχίσει τη ζωή. Δεν τον φοβόμυαι το θάνατο, Μάσσα Λεγκρή!

— Θα σε κάμω εγώ να τον φοβηθείς! φώναξε με λύσσα ο Λεγκρή.

— Ο παντοδύναμος Θεός θάρθει να με βοηθήσει!

— Σκαμμός! εφώναξε δυνατά ο Λεγκρή, ρίχνοντας χάρυ τον Τόμ μ' ένα χτύπημα.

Συγκρατήθηκε ως τόσο με πολύν κόπο και πρόσθεσε:

— Δε θα τα σπρώξω τα πράγματα για την ώρα, γιατί μου χρειάζονται έλοι οι εργατές μου αυτή την εποχή. Αλλά να το ξέρεις, Τόμ, ότι εγώ δεν λημονώ ποτέ. Θα τα γράψω αυτά στο λογαριασμό σου και μια μέρα θα μου τα πληρώσεις. Θα μου τα πληρώσει δηλαδή το παλιόπαιτό σου το μαύρο. Το κατάλαβες;

Και βγήκε, τρέμοντας από το κακό του.

Η Κάσσυ, που είχε παρακολουθήσει τη σκηνή από μακριά, γλύστρησε κοντά στον Τόμ και τον ρώτησε:

— Πώς είσαι, σύντροφε;

— Ο Θεός έστειλε τον άγγελό του κι' έκλεισε τα στόματα των θηρίων, γι' αυτή τη φορά, αποκρίθηκε ο Τόμ.

— Ναι, γι' αυτή τη φορά. Αλλά το μίσος του θα σε κυνηγήσει μια μέρα και θα σου πιεί το αίμα σου στάλα με στάλα. Α, τον ξέρω εγώ αυτόν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'
Ελευθερία

Ας αφήσουμε για λίγον καιρό τον μάστιγα Τόμ και τον κακόν άνθρωπο που τον βασανίζει, κι' ας ιδούμε τι απόγινε ο Γιώργης κι' η γυναίκα του, που τους άφισσε στη μέση του δρόμου.

Η κυρά Δορκάς πήρε να περιποιηθεί τον Τόμ Λόκερ, που φώναζε και χαλούσε τον κόσμο σαν πληγωμένος ταύρος.

Φανταστήτε μια αγαθή γυναίκα με το κοστούμι των κουάκερων, να περιποιείται τον μεγαλόσωμο εκείνο κι' άγριο έμπορο των σκλάβων!

— Στο διάβολο! φώναξε ο Τόμ Λόκερ, δίνοντας μια γροθιά πάνω στις κουβέρτες του.

— Θωμά, σάς παρακαλώ πολύ να μη μεταχειρίζεστε τέτοιες έκφράσεις, είπε η κυρά Δορκάς ταχτοποιώντας ήσυχα τις κουβέρτες.

— Καλά, κυρούλα, δεν το ξαναλέω, αν μπορέσω να κρατηθώ. Αλλά μ' αυτή τη ζέστη, πάει να σκάσει κανείς.

Η Δορκάς σήκωσε τη μια κουβέρτα

και είπε στον Τόμ Λόκερ πολύ σοβαρά: — Καλύτερα ν' αφήσεις τις φωνές και τις βλαστήμιες και να συλλογιστείς την περασμένη διαγωγή σου.

— Και για ποιά λόγο να τη συλλογιστώ; Δεν έχω όρεξη να κάθωμαι τώρα να συλλογίζομαι! Η γυναίκα με το παιδί έδω είναι;

— Έδώ, αποκρίθηκε η Δορκάς.

— Καλά θα κάνουν, να περάσουν τη λίμνη το γρηγορότερο.

— Μα αυτό θα κάνουν, φαντάζομαι, είπε η καλή κουακερίνα, πιάνοντας ήσυχα το πλέξιμό της.

— Και να ξέρετε ότι στο Σάντουσκυ, έχουμε ανθρώπους που επιβλέπουν τα πλοία. Δε με νοιάζει τώρα να το μαρτυρήσω. Θέλω να το σκάσουν, για να λυσώαίε αυτό το παλιόσκυλο ο Μάρκας, που να τον πάρει ο διάβολος και να τον σηκώσει!

— Θωμά! φώναξε η Δορκάς.

— Να σου πω, κυρούλα, αν δε μ' αφήσεις να μιλω για να ξεθυμάνω, θα σπάσω σαν ποτίλλια που τη βούλωσαν σφιχτά. Πες όμως στη γυναίκα να αλλάξει ρουχα, γιατί έχουμε δώσει τα χαρακτηριστικά της στο Σάντουσκυ.

— Καλά, είπε η Δορκάς.

Έδώ θα χωριστούμε από τον Τόμ Λόκερ, αφού προσθέσουμε ότι μετά την νοσηλεία του στο σπίτι των Κουάκερων, που βίασε τρεις σχεδόν εβδομάδες, βγήκε πολύ φρονιμότερος και σοβαρότερος από ό,τι είχε μπει. Αντι να ξαναρχίσει το επάγγελμα του δουλεμπόρου, πήγε κι' εγκατεστάθηκε σε μια από τις καινούργιες αποικίες, όπου έπιασε δουλειά και μιλούσε πάντα με το μεγαλύτερο σεβασμό για τους Κουάκερους κι' εξιστορούσε τις περιποιήσεις που του είχαν κάνει.

Αφού ο Τόμ Λόκερ φανέρισε ότι στο Σάντουσκυ υπήρχαν κατάσκοποι, ο Γιώργης με την Έλιζα και το παιδί τους πήγαν στο Σάντουσκυ με ιδιαίτερο άμειξο και φιλοξενήθηκαν σ' ένα φιλικό σπίτι, περιμένοντας ενοίκιο ευκαιρία για να περάσουν τη λίμνη.

Τα σκότη άρχιζαν να σκορπίζουν επί τέλους κι' ο αυγερινός της ελευθερίας έμελλε γρήγορα ν' ανατείλει γι' αυτούς. Ο Γιώργης θα είχε πια το δικαίωμα να είναι άνθρωπος κι' όχι ζώο, να προστατεύει τη γυναίκα του και το παιδί του, να έχει θρησκεία, σπίτι, χαρακτήρα κι' ανεξαρτησία. Όλες αυτές οι σκέψεις στριφογύριζαν στο κεφάλι του, καθώς καθόταν και κοίταζε τη γυναίκα του, που φορούσε ρουχα άντρα για να διευκολύνει τη φυγή της.

— Τώρα τα μαλλιά! είπε δείχνοντας τα μαύρα της μαλλιά, που χυνόνταν στους ώμους της. Δεν είναι κρίμα να τα κόψω, Γιώργη;

Ο Γιώργης χαμογέλασε πικρά, αλλά

δεν αποκρίθηκε. Η Έλιζα γύρισε προς τον καθρέφτη, πήρε το φαλλίδι στα χέρια της και σε λίγο δλες οι μπουκιές της ήταν σωριασμένες χάμω.

— Γιατί είσαι έτσι συλλογισμένος; είπε βυτερα πλησιάζοντας τον άντρα της. Σε είκοσιτέσσερες ώρες θα είμαστε στον Καναδά—και τότε...

— Αυτό συλλογίζομαι και γώ, είπε ο Γιώργης. Σήμερα κρίνεται η τύχη μας και σκέφου τί τραγικό θα είναι να τα χάσουμε όλα, τώρα που φτάσαμε στο τέλος!

— Μη φοβάσαι τίποτα! του είπε η γυναίκα του. Ο Θεός δεν μ'ας εφύλαξε έως εδώ, για να μ'ας αφήσει βυτερα να χαθούμε.

— Είσαι ο καλός άγγελος! Πιστεύεις αληθινά, ότι μέλλουν να τελειώσουν για πάντα οι χρονιές της δυστυχίας μας, κι' ότι επιτέλους θ' αποκτήσουμε την ελευθερία μας;

— Είμαι σίγουρη, Γιώργη, είπε με δάκρυα έλπίδας και χαράς στα μάτια. Κάτι μου λέει μέσα μου ότι σήμερα ο Θεός θα μ'ας λυτρώσει από τη σκλαβιά...

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μια μεσόκοπη γυναίκα με τον Χάρρυ, που ήταν ντυμένος σαν κοριτσάκι.

— Τι χαριτωμένο κοριτσάκι! είπε η Έλιζα να το λέμε Έρριέττα!

Το παιδί, σατισμένο με το νέο του κοστούμι, κοίταζε τη μητέρα του δίχως να μιλεί.

— Χάρρυ, δε γνωρίζεις τη μητερούλα σου; είπε η Έλιζα, ανοίγοντας την άγκαλιά της.

Το παιδί όμως σφίχτηκε κοντά στην κυρία Σμιθ.

— Έλα, τώρα, Έλιζα, τί όφειλεί να το άγκαλιάσεις, αφού πρέπει να ταξιδέψει χωριστά από σένα: Δοιπόν, κυρία Σμιθ, πρόσθεσε μιλώντας στην ξένη γυναίκα, σύμφωνοι: είσαοτε θεία μας και ταξιδεύετε μαζί μας, ε;

— Άκουσα να λέν, είπε εκείνη, ότι σ' έλους τους καπετάνιους έδωσαν τα χαρακτηριστικά ενός άντρα και μιανής γυναίκας, που ταξιδεύουν μαζί μ' ένα παιδί.

— Πολύ καλά! είπε γελώντας ο Γιώργης. Αν τους συναντήσουμε, θα τους είδοποιήσουμε.

Τη στιγμή αυτή, η άμαξα σταμάτησε έξω από την πόρτα, κι' οι φυγάδες αποχαιρέτησαν την καλή οικογένεια που τους είχε φιλοξενήσει. Η κυρία Σμιθ, σεβάστη κυρία που κατοικούσε στον Καναδά, όπου έπρεπε να γυρίσει άκριθώς αυτή την εποχή, δέχτηκε να παίξει το ρόλο της θείας του Χάρρυ—δηλ. της Έρριέτας. Μάλιστα για να κολοπιώσει το παιδί να μένει μαζί της, το φρόντιζε μόνη της αυτές τις ήμέρες.

(Ακολουθεί)

LORD BYRON

ΒΑΛΤΑΣΑΡ

Στον πορφόρο του θρόνο κάθεται ο Βασιλιάς: Γιομίζουν οι σατράπες την αίθουσα. Έκατό Λάμπες φεγγοβόλωνε άπάνω στης καλιάς Κάμαρας το ταβάνι. Τί εύθυμο άλαλητό!... Είν' εκατό κι' οι κόπες, και κάθε μία χρυσή—οι Λαυδαίοι πιστεύουν πως είναι και ιερές— Έχουν και κρουσταλλένιες του Γιεχωβά, βασιές, Που μέσα τους φυλάνε το θεϊκό κρασί...

Την ίδια ώρα τότες, στην ίδια έπεινη σάλα, Τα δάχτυλα άσωμάτου ενός χερσιού γαμιά, Πάνω στον άσπρο τοίχο, με γράμματα μεγάλη Γράφουν, σαν να κυλάνε σε άμμιον άλαφριά: Και γράφουνε... και γράφουν, καθένας για να ιδή, Υψώνει το κεφάλι, αυτό το χέρι που έχει Νύχια μακριά κι' άπάνω στον άσπρο τοίχο τρέχει Σάν να κρατάει κρυμμένο το μαγικό ραβδί...

Κοιτάζει κι' ο Μονάρχης, παγώνει του το γαίμα 'Απ' του τρελλού του τρόμου το σκοτεινό βοριά Σβόνεται και θολώνει το άσπρηό του βλέμμα Και ή φωνή του τρέμει με τρέμουλα βασιά: «Φώναξτε τους σοφούς μου άπ' όλο το λαό μου Τους πιά σοφούς μου άνδρες να νιώσουν τα σκληρά Τα λόγια να ξεγητήσουν του σκοτεινού του τρόμου Που σβύσαν τη μεγάλη βασιλική χαρά...»

Είν' οι σοφοί σπουδαίοι της φωτεινής Καλδαίας, Μα τώρα έχουν χαμένο της γνώσης τους το φώς. Άγνωρη μένει όμικρός της ή έγνοια της ιδέας, Τα γράμματα κανέναν δεν ένοιωσε σοφός... Και τις Βαβέλ ακόμα οι γέροντες, σκυφτοί, Ηρθαν με την κρυμμένη σοφία τους κι' αυτοί, Μ' άλιμονο έχουν χάσει τη φωτεινή της γνώση, Έξηγηση κανέναν δεν μπόρεσε να δώσει...

Μά ξάφνου τώρα φτάνει κατάδικος, με νιάτα Γιομάτος, και με φλόγα σοφίας μες στα στήθια. Άκούγοντας την άγρια του Βασιλιά του διάτα, Διάβασε, την αλήθεια Μανέ, θεσε κ' έλ, φαρές, Λάμψη λαμπερή στη σάλα το κήρυγμά του χύνει,

Η προφητεία φαντάζει με λόγια φωτεινά, Τα διάβασε στής νύχτας την τρομερή γαλήνη και ή καινούργια ήμέρα τα βγάξει αληθινά...
«Τομάστε του Βαλτάσαρ το μαρμαρένιο μνημα, Θε ν' άρπαχτή σε λίγο από τον ψυχραπάχη Χίρο, για το βαρύ του

το σκοτεινό του κρημα, Συντρίμμα θε να πέση, μαύρη και κρύα στάχτη. Σάβανο στο κορμί του ή λαμπερή κροφόρα, Η χώρα του θα πέση στής νύχτας τα έρεβη, Η Μοίρα τούχει κλεισει της ζήσης τον ή θύρα... στο θρόνο τον λαμπερό του ο Πέρσης θε ν' άνέρη!»
(Απ' το Άγγλικό) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΑ'.

Όλα στον κόσμο τελειώνουν. Τελείωσαν λοιπόν και τα κάθε λογής γυνάσια των Προσκοπών κι' ήρθε ή ορισμένη ήμέρα που έπρεπε να λύσουν τις σκηνές τους, να τις κουβαλήσουν στις αποθήκες και να γυρίσουν στα σπίτια τους.

Άλλά τους τα χάλασε ο καιρός. Ένώ από βραδύς ήταν ξεστεριά, το πρωί που ξύπνησαν για το κουβάλημα, είδαν τον ουρανό σκεπασμένο δλον από μαύρα και βαριά σύνεφα.

— Θα βρέξη! είπαν. Τί θα κάμουμε;

— Ο,τι έπρόσταξα από χτές, είπε ο άρχηγός. Και δεν πάει να βρέξη όσο θέλει; Πρόσκοποι είσαοτε. Να ή ώρα που θα φοβηθήτε μια βροχή!

Άρχισαν λοιπόν να λύνουν, να μαζεύουν, να διπλώνουν και να φορτώνουν στα καροτσάκια. Τα πρώτα τα κουβάλησαν καλά. Υστερα όμως έπιασε ή μεγάλη βροχή, οι δρόμοι έλάσπωναν, τα καροτσάκια κολνούσαν, και μη ρωτάτε τί κόπο κι' άγώνα έκαναν οι Πρόσκοποι για να τα τραβούν. Άλλοι τα τραβούσαν με σχοινιά από μαρός, σαν τα μουλάρια· άλλοι τα έσπρωχναν από πίσω, σα χαμάλιδες· κι' άλλοι ακολουθούσαν από κοντά, έτοιμοι να τραβήξουν κι' αυτοί ή να σπρώξουν.

— Ε, καλά τα τραβάτε, βλέπω, τους έλεγε ο άρχηγός.

— Ναι, μα έμεις το ξέρουμε τί τραβάμε, μουμούριζαν οι Πρόσκοποι. Η αλήθεια είναι πως έκαμαν και την τελευταία αυτή δουλειά με ζήλο κι' εθουνηδησία όπως δλες τις άλλες. Και σε λίγες ώρες ή κατασκήνωση είχε διαλυθεί, και τα πράγματά της όλα ήταν κουβαλημένα και φυλαγμένα γι' άλλη φορά.

Ο ΜΠΡΟΣΤΙΝΟΣ ΤΟΥ ΠΙΣΙΝΟΥ ΓΙΟΦΥΡΙ

Ίστορία σ' έξη εικόνες χωρίς λόγια

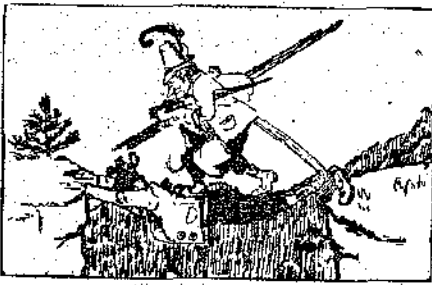
1.

2.

3.

4.

5.

6.

πώς είμαι ένα καλό, όρατο κοριτσάκι. Βρίσκομαι στο μαγαζί. Και πώς να του πω τώρα, πώς θέλω να πουλήσω δυό όρατα πιατελάκια; Πώς να του ζητήσω χρήματα; Φοβάμαι. Κινέζικο τούμπανο χτυπά μέσα στην πλάτη μου. Πώς να του δείξω τα πιατελάκια; Κάθε που το βαγόνι του τράμ διαβαίνει στο δρόμο, οι ποροελάδες και τα κρύσταλλα τρέμουν στην βιτρίνα. Ο σαράφης στέκεται όρθος αντίκρυ μου. Τι ψηλός που φαίνεται! Έχει μια μακροειά μαύρη γενειάδα. Δεν μπορώ να μιλήσω. Βάνω τα δυνατά μου. Κλαίω. Ο ίδιος ο σαράφης τ'άχνει κι αυτό μεγαλώνει την παραχή μου... Μου ξεφεύγουν τα πιατελάκια μου. Του δίνω δρόμο... Χωρίς καν να σφαλισώ πίσω μου την πόρτα.

Α, φρίκη! Στο σπίτι, ο μπαμπάς δέ μου μιλάει. Είμαστε θυμωμένοι. Τι μεγάλη στενοχώρια! Είμαι πραγματικάς ελομόναχη. Η Λαυρεντία μάς ξανάρχεται, χοντρή, χοντρή, κουτή και λυπημένη. Για ποιά λόγο; Αημονήσα τους άρραβωνιαστικούς μου. Αυτό πάει, τελείωσε. Έχω άλλες έγνοιες τώρα με τη Λαυρεντία, που έγινε ο περιγελος του κόσμου. Έγώ πιστεύω πως έχει «τυφοειδή» πυρετό: θέλω να της κόψουν τα μαλλιά, όπως τα κόβουν στον τύφο. Ο μπαμπάς καλύτερεύει. Σε λίγο θα μπορέσει να βγει έξω. Με παίρνει στη Μασσαλία, με πηγαίνει στον κινηματογράφο, στο θέατρο. Μα

τίποτα απ' αυτά δέ μ' άρρέσει πιά, γιατί μήτε του μπαμπά φαίνεται να του άρρέσουν. Δεν τραγουδάει πιά ποτέ του, ούτε σφυρίζει. Θάλεγες ότι γυρεύει να ξεχάσει πως ήταν άρρωστος. Μήτε ή μαμά, κι' αυτή, δέν μάς στέλνει πιά καμμιάν ειδήση. Τι πικρά που είναι τό σπίτι! Το ίδιο μου κάνει να μείνω στο μαγειρείο, ή να πάω στο θέατρο στην Μασσαλία. Με τη Λαυρεντία, τό ρίζαμε στα θλιβερά ποιήματα. Θεέ μου, τι μελαγχολικός που είμαστε! Τώρα όλα τα παρατήσαμε, τα πουλήσαμε. Σπίτι, περιβόλι και τα λοιπά. Ούτε ξέρω τι ν' απόγινε ή Λαύρα. Κ' οι άρραβωνιαστικοί μου πιά μ' άποφεύγουν, στο διάβα τους. Ο μπαμπάς τ' άφηκε όλα, όλα, πούλησε τ' άμαξάκι του, που μάς χρειαζόταν για τους γύρους μας. Ο μπαμπάς πούλησε ακόμα ως και την Τραβιάτα, τη γέριχη φοράδα, τό υστερογέννητο της Τουρκιά, της περιφημής Τουρκιά, που καθάλλικεφε στο 70. Τώρα, ο μπαμπάς με στέλνει τό θέρος στο Βισό, τό χειμώνα στο Μεντόν. Το καζίνο, τ' άλογατάκια, οι χοροί, τα μεγάλα άδειανά ξενοδοχεία, τα τραίνα, οι άποσκευές—μ' άπίστερο, πότερο μ' άρρεσε τό περιβόλακι μου, με τό γιασεμί του της Μιράντας, τις γαρυφαλιές του της Σιμιάνης, τό τετράγωνο με την άγριάδα, τα μυρμήκια του, τό βάτραχό του και τ' άγριόχορτα, που όλα τους με γνώριζαν. (Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΘΕΑΣ

Σε μια έρημη γωνιά ενός μεγάλου δάσους στη Γερμανία, ήταν μια ταπεινή καλύβα, κρυμμένη μέσα στα τεράστια έλατα. Εκεί κατοικούσε ένας νεαρός εργάτης, που έβγαζε τό ψωμί του σκαλίζοντας ξύλα από έλατο και φτιάχνοντας τα όρατα εκείνα ξύλινα παιχνίδια που τόσο άρρέσουν στα παιδιά.

Ο Φρίτς Μπόρκερ—έτσι τον έλεγαν—είχε μεγάλο ταλέντο στη γλυπτική. Ήταν κι' έξυπνος, κι' εργατικός κι' άν είχε σπουδάσει σε σχολείο τους κανόνες της τέχνης, θα γνώταν αίγουρα διάσημος καλλιτέχνης. Κανείς δέν μπορούσε να σκαλίσει όραιότερα άρνιά ή άλογάκια, ή ξύλινους στρατιώτες ή σπιτάκια ή ακόμη κι' ολόκληρα χωριουδάκια, όπου έβλεπε κανείς τα άσπρα σπιτάκια με τις κόκκινες σκεπές άραδιασμένα γύρω στο μυτερό καμπαναριό της εκκλησίας.

Ο καυμένος ο Φρίτς φιλοδοξίες δέν είχε. Τουφτανε να βγάξει τό ψωμί του και τό ψωμί των γονέων του, που ήταν γέροι και κατοικούσαν μαζί του στο καλύβι του.

Μόλις ξεφγγε, ο Φρίτς σηκωνόταν πρόσχαρος μέσα στον καθαρόν άγέρα του δάσους κι' έπιανε δουλειά. Κι' ενώ σιγοτραγουδούσε με κέφι ένα τραγουδάκι, μέσα στα χέρια του ζωντανεύε τό ξύλο κι' έβγαιναν όρατα και κομψά παιχνιδάκια. Ένα-ένα ο Φρίτς τ' άράδισσε σ' ένα τραπέζι, κι' εκεί τα εξέταζαν και τα διάλεγαν οι έμποροι που έρχονταν συχνά απ' τήν πολιτεία για να τ'

αγοράσουν. Ένα πρωί, ο Φρίτς πήγε στο εργαστήριό του πιά νωρίς από τό συνειθισμένο, γιατί του είχαν πεί ότι ένας πολύ πλούσιος έμπορος από τη Νυρεμβέργη θάρχεται εκείνη την ή μέρα να ιδεί τα έργα του και να κάμει τούς μια σπουδαία αγορά. Ο καλός νέος είχε δουλέψει πολύ και είχε ταχτοποιήσει όλα τα παιχνίδια του σ' ένα τραπέζι μπροστά στο παράθυρο.

Φαντασθήτε όμως τη θλίψη του και την κατάπληξή του, όταν είδε όλα τα όρατα του αγαλιματάκια ρυγμένα κάτω, σπασμένα, άξιολόγητα! Τόσος κόπος, τόση δουλειά και τόσες ελπίδες χαμμένη για πάντα!

Μα ποιάς λοιπόν τ'όχε κάμει αυτό τό κακοτύχημα; Άμέσως όποφιάστηκε τον Κάρλ Τόπφερ, έναν γειτονά του, που σκάλιζε κι' αυτός παιχνίδια και τουδειχνε πάντα μεγάλη έχθρα. Αυτός ήταν τεμπέλης και κακός, και φθονούσε φοβερά τό συνάδελφό του, γιατί έβλεπε ότι τόσο έμποροι πήγαιναν κι' έρχονταν κι' αγοράζαν τα έργα του, και γιατί όλος ο κόσμος τον εκτιμούσε και τον αγαπούσε στον τόπο, ενώ αυτός περιούσε τον καρπό του, στα καπηλειά και δέν είχε καμμιά δρεξη για εργασία.

Όσοσο ο Φρίτς δέν είχε καμμιά άπόδειξη και δέ μπορούσε να κατηγορήσει κανέναν. Στεκόταν μοναχά σαν άποσβολωμένος μπροστά στη φριχτή εκείνη καταστροφή, όταν άκουσε δίπλα του ν' άντηχει μια τρεμουλιαστή φωνή. Γύρισε κι' είδε μια γριά ζαρωμένη και σκυφτή, που ή μήτη της έφτανε ως τό πηγούνι της, γιατί δέν της είχε άπομείνει πιά κανένα δόντι. Τα μάτια της β-μμος έλαμπαν ζωνρά και πονηρά.

— Παιλινάρι μου, είπε στο Φρίτς, θέλω να μου κάμεις μια χάρη.

— Τι χάρη μπορώ να κάμω εγώ, ένας άνθρωπος που τον χτυπά τέτοια συμφορά; Δέ βλέπετε πως μου κατάντησαν τους κόπους μου;

—Τό βλέπω, είπε ή γριά, και σου λέω πως τό κακό θα τιμωρηθεί και τό καλό ή' ανταμειφθεί. Σοβ ζητώ λοιπόν να μου κάνεις τό αγαλιμά μου, όσο μπορεί να μου μοιάζει περισσότερο.

Ο νεαρός τεχνίτης κοίταξε την άσχημη γριά και χαμογέλασε.

—Τ' αγαλιμά σας! είπε. Μά, κυρά μου, εγώ δέν είμαι γλύπτης και δέν ξέρω να φτιάνω τέτοια αγαλιματα. Τό πολύ πολύ να σκαλίω Παναγιώτες τόσες δά στο ξύλο.

— Φρίτς, σε παρακαλώ να μου κάμεις αυτή τη χάρη. Σοβ τη ζητά μια γριά κυρούλα, που θα σ' ευχίεται ως που να σφαλισει τα μάτια της.

— Καλά λοιπόν, να μη σας χαλάσω την καρδιά. Καθήστε μια στιγμή να φέρω τα εργαλεία μου.

Όταν γύρισε όμως, ο Φρίτς δέν είδε τη ζαρωμένη γριά, αλλά μια νέα γυναίκα, που ή όμορφιά της τον θάμπωσε.

— Φρίτς, το είπε γλυκά και έλαστερα, θέλησα να δοκιμάσω την καρδιά σου. Κάθε άλλος θα περιγελοόσε την άσχημη γριά. Η τέχνη, βλέπεις, είναι για τα νεύρα και για την όμορφιά. Ε-σο όμως δέ θέλησες να με πικράνεις και δέχτηκες να κάμεις τό αγαλιμα μιας άσχημης γριάς. Είμαι ή νεράιδα που προστατεύει τους καλλιτέχνη. Τό θέλημά μου είναι να δοξαστείς και να γίνεις μεγάλος.

«Είδαν όλοι τον Κάρλ Τόπφερ να τον κρατεί σφιχτά τό αγαλιμα...» (Σελ. 463, στ. γ'.)

τό έργο ήταν έτοιμο κι' έκαμε τόση έντύπωση σ' όσους τ'όβλεπαν, ώστε σε λίγο όλοι οι ζωγράφοι κι' οι γλύπτες της

χώρας ήρθαν να τό θαυμάσουν, κι' ή φήμη του νεαρού καλλιτέχνη έφτασε ως τό Ρήνο κι' ως τό Δούναβη, κι' όλος ο κόσμος μιλούσε γι' αυτόν.

Μόνο ένας τολμούσε να τον κατηγορεί: Ο Κάρλ Τόπφερ.

— Αυτό τ' αγαλιμα κάπου τ'όχει κλέψει, έλεγε. Άδύνατο να τ'όχει φτιάξει ένας ξυλοσπίστης σαν τον Φρίτς. Τόν ξέρω δά και τον ξέρετε.

Όσοσο, ή φήμη του Φρίτς μεγάλωνε κι' ο αυτοκράτορας έστειλε ανθρώπους ν' αγοράσουν τ' αγαλιμα, να στολίσει τό παλάτι του.

— Δεν τό πουλώ, είπε ο Φρίτς. Αυτό είναι ιερό και τό λατρεύω σαν άγια εικόνα, που προστατεύει τό άτελιέ μου από κάθε κακό.

Αυτό πιά έκανε τον Κάρλ Τόπφερ να λυσσάξει από τό κακό του. Ένα βράδυ, ο Φρίτς άκουσε φωνές από τό άτελιέ του κι' έτρεξε να ιδεί. Μαζί του έτρεξαν και μερικοί γείτονες που άκουσαν τή φασαρία.

Άπιστευτο θέαμα! Είδαν όλοι τον Κάρλ Τόπφερ να τον κρατεί σφιχτά σ' άψυχα χέρια του τ' αγαλιμα, σά μέσα σε σιδερένιο μάγγανο. Πολέμησαν όλοι να τον ελευθερώσουν, αλλά στάθηκε άδύνατο. Τότε ο Φρίτς σκέφθηκε να παρακαλέσει τη Θεά του κι' είπε:

— Ω θεά της Τέχνης, άρκετά τιμώρησες αυτό τον άνθρωπο. Άφισέ τον πιά, γιατί ή εκδίκηση κι' ή κακία δέν πρέπει να φωλιάζει μέσα στην ψυχή ενός άληθινού καλλιτέχνη.

Μονομιάς τα χέρια από τό αγαλιμα χαλαρώθηκαν κι' ο κακός συνάδελφος ελευθερώθηκε. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι μπροστά σ' αυτό τό θέαμα, κι' όλοι κατάλαβαν ότι ο κακοτύχος εκείνος ειλ' έπιχειρήσει μέσο στην νύχτα να σπά-

«Οι έμποροι που έρχονταν συχνά από την πολιτεία...» (Σελ. 463, στ. γ'.)

— Καλημέρα κύρ-κότσουφα, το φραιότερο πουλί του δάσους και της ορειματίας μας!

— Καλημέρα, μικρό τραγουδιστή. Καλημέρα, μικρό αηδόνι. Βγήκα σήμερα για να βρω μέρος να χτίσω τη φωλιά μου και νομίζω ότι βρήκα εδώ κείνο που θέλω. Θα είναι τόσο όμορφα εδώ!

— Όλοι έσκασαν στα γέλια, εδωχριστομένοι για το πάθημα των κλεφτών.

— Καλά να πάθουν, είπε τ' αηδόνι, αφού ήθελε να παρουν τα ξένα σπείρα.

Και μπροστά στην ευθυμία των άλλων έβλεπε τους φόβους του, και ήθελε όσο το δυνατό πιο γρήγορα να κάνουν τη φωλιά τους κοντά του, οι καλοί γείτονες, για να έχουν όμορφα παρέα. Τα κοτόφια είχαν τα φτερά τους και πέταξαν στην άκρη να βρουν τα άλλα και ν' αρχίσουν το χτίσιμο.

Τ' αηδόνι κατέβηκε, ήπιε λίγο νερό κι' άρχισε το τραγουδί του...

— Είπα, βλεπόντας ένα τυπλό σκυλί να γαυγίζει, φωνάζει: — Μπα, τό καίμενο, αν και ά ό μ μ α τ ο , γ α υ γ ί ζ ει !
(Γειρονός)

— Όλοι έσκασαν στα γέλια, εδωχριστομένοι για το πάθημα των κλεφτών.

— Καλά να πάθουν, είπε τ' αηδόνι, αφού ήθελε να παρουν τα ξένα σπείρα.

Και μπροστά στην ευθυμία των άλλων έβλεπε τους φόβους του, και ήθελε όσο το δυνατό πιο γρήγορα να κάνουν τη φωλιά τους κοντά του, οι καλοί γείτονες, για να έχουν όμορφα παρέα. Τα κοτόφια είχαν τα φτερά τους και πέταξαν στην άκρη να βρουν τα άλλα και ν' αρχίσουν το χτίσιμο.

Τ' αηδόνι κατέβηκε, ήπιε λίγο νερό κι' άρχισε το τραγουδί του...

— Είπα, βλεπόντας ένα τυπλό σκυλί να γαυγίζει, φωνάζει: — Μπα, τό καίμενο, αν και ά ό μ μ α τ ο , γ α υ γ ί ζ ει !
(Γειρονός)

— Είπα, βλεπόντας ένα τυπλό σκυλί να γαυγίζει, φωνάζει: — Μπα, τό καίμενο, αν και ά ό μ μ α τ ο , γ α υ γ ί ζ ει !
(Γειρονός)

— Είπα, βλεπόντας ένα τυπλό σκυλί να γαυγίζει, φωνάζει: — Μπα, τό καίμενο, αν και ά ό μ μ α τ ο , γ α υ γ ί ζ ει !
(Γειρονός)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ
οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη η συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τον κόπον και το έξοδον να το υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτερος. Η έγκαιρη ανανέωση της συνδρομής είναι το πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Αθήναι, 42 δόξ Ευρωπαϊκού, τήν 25 Αύγουστου 1980

Πολλή καλή ή ιδέα σου, Μάρον τής «Ανθρον». Αφού δεν διαθέτω τώρα το κεφάλαιο που χρειάζεται για να κτίσω μια μεγάλη ποσότητα Σημάτων, γιατί έτσι μόνο θα κοστίσουν φτηνά και θα μπορεί καθένας να πάρη, — ως το δανεισθώ από τα παιδιά μου. Λοιπόν, όποιος θέλει το Σήμα, ως μου στείλη από τώρα 25 δραχμές, αν πρόκειται να τό πάρη από τό γραφείο, ή 30 δραχμές, αν πρόκειται να το στείλω ταχυδρομικώς. Έτσι έλπικω να μαζευθώ γρήγορα τό κεφάλαιο που χρειάζεσαι, ή τολλάχιστο ένα μεγάλο μέρος, και να κτίσω άμέσως την παραγγελία, να γίνη γρήγορα και να τό στείλω εθώς ο' έσους θα τό έχουν προπληρώσει.

Κι' αν μέν θα στοιχίση περισσότερο από 25 δραχμές, — γιατί δεν έβρω ακόμα πώς ακριβώς θα τό πουλώ, — αυτό ποδ θα προπληρώσουν τώρα, δεν θα στείλουν τίποτα παραπάνω(αυτό τοχόν υπόλοιπο θα είναι, να ποδμε, ο' τόκος του δανείου). Αν παύι, στοιχίση λιγώτερο — γιατί κι' αυτό είναι πιθανό, — με τό υπόλοιπο θα τους στείλω ήτι άλλο μου παραγγείλουν (Μ. Μυστικά, Αυσόχαρτα κτλ.) Λοιπόν, σύμφωνα: Σεξ όλα, ποδ μου γράφετε ότι ά νυπομονείτε νάχετε τό Σήμα, σας όλαι ποδ τό θέλετε τόσο πολύ, για να γνωρίζεστε σε Διαπλάσεωρα, στείλετέ μου από 25 ή 30 δραχμές, και θα τό λάβετε μόλις γίνει.

Τάδε μου γράφε: Η «Ηρώ»: «Αγαπητή μου Διαπλάσις. Τι χαρά μου προξένησε τό τριακόσιο τέταρτο φυλλάδιό! Έμουν άρωστη στο κρεβάτι και πολύ στενοχωρημένη, όταν άκουσα κάτι ποδ με ήλέκτρισε: «Έρθε ή Διαπλάσις!» Εξωσώς ή αδελφή μου θα έβγαίνε έδώ και έτσι μου έδωσε τό αγαπημένο φυλλάδιο — γιατί πάντοτε εκείνη τό διαβάζει πρώτη. Τι χαρά! Και τί δεν είχε αυτό τό φυλλάδιο. Πρώτα-πρώτα είδα την άπάντησή σου στο γράμμα μου, έπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

— Εξωσώς, ήπειτα τους διαγωνισμούς, ποδ προκήρυξες για τό καλοκαίρι. Κάθησα άμέσως να λύσω τό Κρυπτογραφικό και τό Ελευστικό Κόμμα, έχοντας ένα τυπογραφικό λάθος στην πρώτη λέξη του

